

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 146/2025
20.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Локић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Андреом Јаковљевић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Тмушића, поднетом против правноснажних решења МУП РС, ДП ПУ Чачак, Одељење криминалистичке полиције, ОЗСОК Ку 48711/24 од 17.10.2024. године и Основног суда у Чачку Кппр 72/24 од 17.10.2024. године, Кпп 15/24 од 18.10.2024. године и Кв 327/24 од 21.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 20.02.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Тмушића, поднет против правноснажних решења МУП РС, АП ПУ Чачак, Одељење криминалистичке полиције, ОЗСОК Ку 48711/24 од 17.10.2024. године и Основног суда у Чачку Кппр 72/24 од 17.10.2024. године, Кпп 15/24 од 18.10.2024. године и Кв 327/24 од 21.10.2024. године.

Образложење

Решењем МУП РС, ДП ПУ Чачак, Одељење криминалистичке полиције, ОЗСОК Ку 48711/24 од 17.10.2024. године, по одобрењу јавног тужиоца, одређено је задржавање у трајању до 48 сати АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. Кривичног законика, које му се има рачунати од 17.10.2024. године од 16,05 сати када је ухапшен, односно када се одазвао на позив и окривљеном је саопштено да је према њему примењена мера задржавања дана 17.10.2024. године у 19,00 сати.

Решењем Основног суда у Чачку Кппр 72/24 од 17.10.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Тмушића, изјављена против првостепеног решења о задржавању АА МУП РС, ДП ПУ Чачак, ОКП Ку 48711/24 од 17.10.2024. године и наведено решење је потврђено.

Решењем Основног суда у Чачку Кпп 15/24 од 18.10.2024. године према окривљеном АА, на основу одредбе члана 211. став 1. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, одређен је

притвор у трајању од 30 (тридесет) дана, који се има рачунати од 17.10.2024. године у 16,05 часова, када је окривљени ухапшен и задржан 48 сати по решењу МУП РС, ДП ПУ Чачак, ОКП Ку 48711/24 од 17.10.2024. године.

Решењем Основног суда у Чачку Кв 327/24 од 21.10.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА изјављена против решења о одређивању притвора Основног суда у Чачку Кпп 15/24 од 18.10.2024. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Тмушић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона 439. тачка 1) до 3) ЗКП и повреде закона из члана 74. тачка 3) и 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине у целини побијана правноснажна решења и предмет врати на поновно одлучивање или да иста преиначи и према окривљеном укине притвор и одлучи да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава државног органа који је иницирао и водио поступак, те уколико сматра да би присуство браниоца било значајно за доношење одлуке, истог обавести о седници већа.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене наводи изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 74. тачка 3) ЗКП, бранилац окривљеног АА истиче да је окривљеном повређено право на обавезну одбрану, обзиром да није имао браниоца у моменту доношења решења МУП РС, ДП ПУ Чачак, ОКП Ку 48711/24 од 17.10.2024. године, којим му је одређено задржавање у трајању до 48 сати због постојања основа сумње да је учинио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. Кривичног законика. Ово стога, што је окривљени задржан 17.10.2024. године у 16,05 часова, што је истом саопштено у истога дана у 19,00 часова, а решење о задржавању му је уручено у 20,00 часова, када је по позиву у ПС Чачак приступио и бранилац, коме је такође уручено решење о задржавању окривљеног, али не и решење о постављењу за браниоца по службеној дужности окривљеног АА, које решење му је уручено тек сутрадан – 18.10.2024. године у 16,00 часова. Из наведеног, према ставу браниоца, произилази да је у конкретном случају поступљено супротно закону, јер окривљени није имао браниоца у моменту доношења решења о задржавању од стране органа поступка. Околност да је бранилац по службеној дужности окривљеног накнадно приступио у просторије ПУ Чачак - дана 17.10.2024. године у 20,00 часова, када је и браниоцу уручено спорно решење о задржавању окривљеног, по ставу браниоца, не може да отклони учињену повреду закона на штету окривљеног, што доводи до тога да су и остала решења и то: решење којим је одлучено о жалби против

решења о задржавању, као и решења којим је одлучено о притвору, незаконита, имајући у виду да окривљеном у моменту доношења решења о његовом задржавању није био обезбеђен бранилац (бранилац није био присутан).

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Према одредби члана 74. став 1. тачка 3) ЗКП, окривљени мора имати браниоца ако је задржан или му је забрањено да напушта стан или је притворен – од лишења слободе па до правноснажности решења о укидању мере.

Одредба члана 294. став 2 ЗКП прописује да о задржавању, јавни тужилац или, по његовом одобрењу, полиција одмах, а најкасније у року од два часа од када је осумњиченом саопштено да је задржан, доноси и уручује решење, а ставом 5 истог члана да осумњичени мора имати браниоца чим орган поступка из става 2. тог члана донесе решење о задржавању.

Дакле, Законик о кривичном поступку прописује обавезну одбрану тек од момента доношења решења о задржавању, које је у односу на окривљеног АА донето дана 17.10.2024. године у 20,00 часова, када му је и уручено, а у ком је констатовано да су осумњиченом предочена права из члана 69. став 1. ЗКП и да му је обезбеђен бранилац по службеној дужности, адвокат Иван Тмушић, који је наведено решење, примио у исто време када и окривљени. Из наведеног, по оцени Врховног суда, произилази да је окривљени имао браниоца чим је орган поступка донео решење о његовом задржавању.

Околност да бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Тмушић није био физички присутан у моменту саопштавања окривљеном да ће бити задржан, а што је према изреци решења дана 17.10.2024. године у 19,00 часова, већ је у просторије ПУ Чачак приступио сат времена касније – у 20,00 часова, када му је уручено решење о задржавању окривљеног, по налажењу Врховног суда, не значи да окривљени није имао браниоца у моменту доношења побијаног решења о његовом задржавању, будући да закон, у смислу одредбе члана 74. тачка 3) ЗКП, не прописује обавезу присуства браниоца у моменту саопштавања окривљеном да ће бити задржан, већ обавезу органа поступка да окривљеном обезбеди присуство браниоца истовремено са доношењем решења о задржавању, што је у конкретном случају и учињено, те посебно обавезу органа поступка да започне саслушање окривљеног у присуству браниоца, што је у овом случају дана 18.10.2024. године, када је окривљени саслушан пред судијом за претходни поступак на околности одлучивања о предлогу за одређивање притвора, које саслушање је започето у 16,50 часова, дакле у моменту када је браниоцу већ било уручено и решење о његовом постављењу за браниоца по службеној дужности окривљеног АА решењем ОЈТ у Чачку А 230/24 (Кт 664/24).

Стога Врховни суд налази да решењем МУП РС, ДП ПУ Чачак, Одељење криминалистичке полиције, ОЗСОК Ку 48711/24 од 17.10.2024. године, као и осталим решењима на које се захтевом указује, окривљеном није повређено право на обавезну одбрану и учињена повреда закона из члана 74. тачка 3) ЗКП, па су супротни наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Тмушића, оцењени као неосновани.

Како у односу на повреде закона из чланова 438. став 1. тачка 1) и став 2. тачка 1), 439. тачка 1) до 3) и 441. став 4. ЗКП, које представљају дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, нису уопште наведени разлози у чему се оне састоје, те како Врховни суд, у смислу члана 489. став 1. ЗКП, није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом само указује, то се овај суд у разматрање и оцену истакнутих повреда, није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић